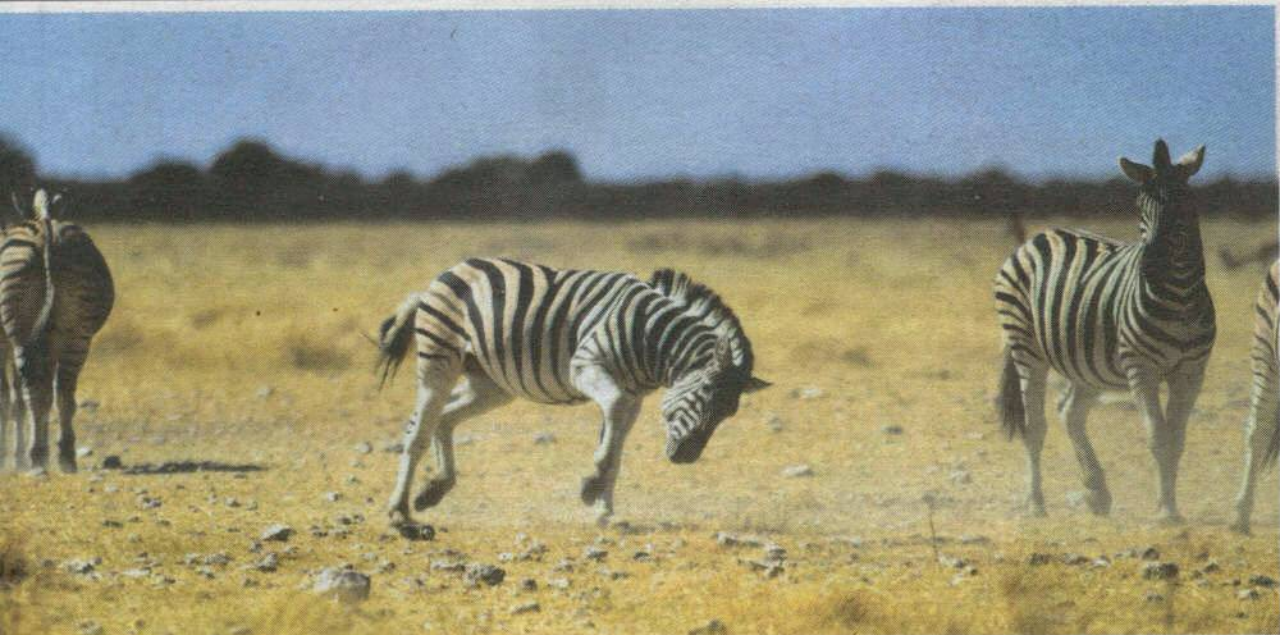

תרבויות וצורת חיים שונה מכל מה שאתה מכיר

ורד קמינסקי // צילומים: רוני סופר, קובי עוז

"כל יום הוא אתגר בפני עצמו, אבל בתוך ההתמודדות האתגרית והקשיים, מפנקים אותך עם ארוחות בוקר במקומות פסטורליים ועם דברים קטנים שעושים את ההבדל"

פני כחודש קיבל קובי עוז, תושב ראשל"צ, שיחת טלפון מפתיעה. לא, זאת לא הייתה ארא"ל ממפעל הפיס, אבל כמעט. "הייתי בישיבת הנהלה בחולון, בחברה בה אני עובד", מספר עוז, "ופתאום הטלפון מצלצל. אני עונה, ומה צד השני אני שומע, 'שלום, מדברת שירי, מנהלת הפרסום של סובארו'. הייתי סקפטי. אמרתי לה, 'מה? התקשרת להגיד לי שזכיתי בכובע?', והיא, שהבינה לפי קוצר הרוח שלי שכדאי לה להזדרז ולהגיע לפואנטה, אמרה מיד, 'מזל טוב, אתה טס לנמיביה'".

הישיבה בחברת 'א. יאנוס', העוסקת בבטיחות אש, הופסקה בהתרגשות. עוז, נשוי ואב לשלו-

שה, מנהל הפרויקטים של החברה, חובב אקסטרם וג'פאי מושבע, זינק ממקומו ובישר לנוכחים שהוא צריך להתחיל לארוז לקראת מסע של שבועיים בנמיביה שבאפריקה. "שמחתי בטירוף", הוא אומר, "תוך שבוע וחצי הספקתי לעשות הכל: חיסונים, קניית בגדים חמים, תיק מתאים וציוד הכרחי".

איזה תגובות קיבלת?

"הילדים מאוד התלהבו וגם אשתי פרגנה. כל מי שסביבי אמר לי, שאם יש מישור שצריך לצאת למסע הזה, זה אני. כולם אמרו לי, 'תפור עליך'".

בוקר טוב בשפת הבאבאבו

המסע לנמיביה, שבועיים של מדבריות אינסופיות באפריקה "האמיתית", נועד בדרך כלל לאנשי שים אמידים, רובם (כ-80 אחוז מהם) גברים, שכבר ראו הכל, חרשו אתרים ומיצו הרבה מאוד נקודות על הגלובוס. המסע המאתגר, שעלותו 6,300 דולר, מצריך נהיגה יומית של כ-10 שעות, יחד עם השתלבות חברתית בהווי המיוחד הנרקם בין המטיילים. הם ישנים יחד בשטח, באוהלים, בקור שצונח עד למינוס חמש מעלות מתחת לאפס, בעוד בעלי חיים משוטטים מסביב. הם מסתגלים זה לזה, מדליקים בערב מדורה, תומכים האחד בשני ומתקנים בצוותא פנצ'רים בגלגלים. בדרך הם חוזרים אחורנית במנהרת הזמן, חוצים אזורים לא מתוירים, פוגשים באנשי השבטים המתגוררים בבתי עץ

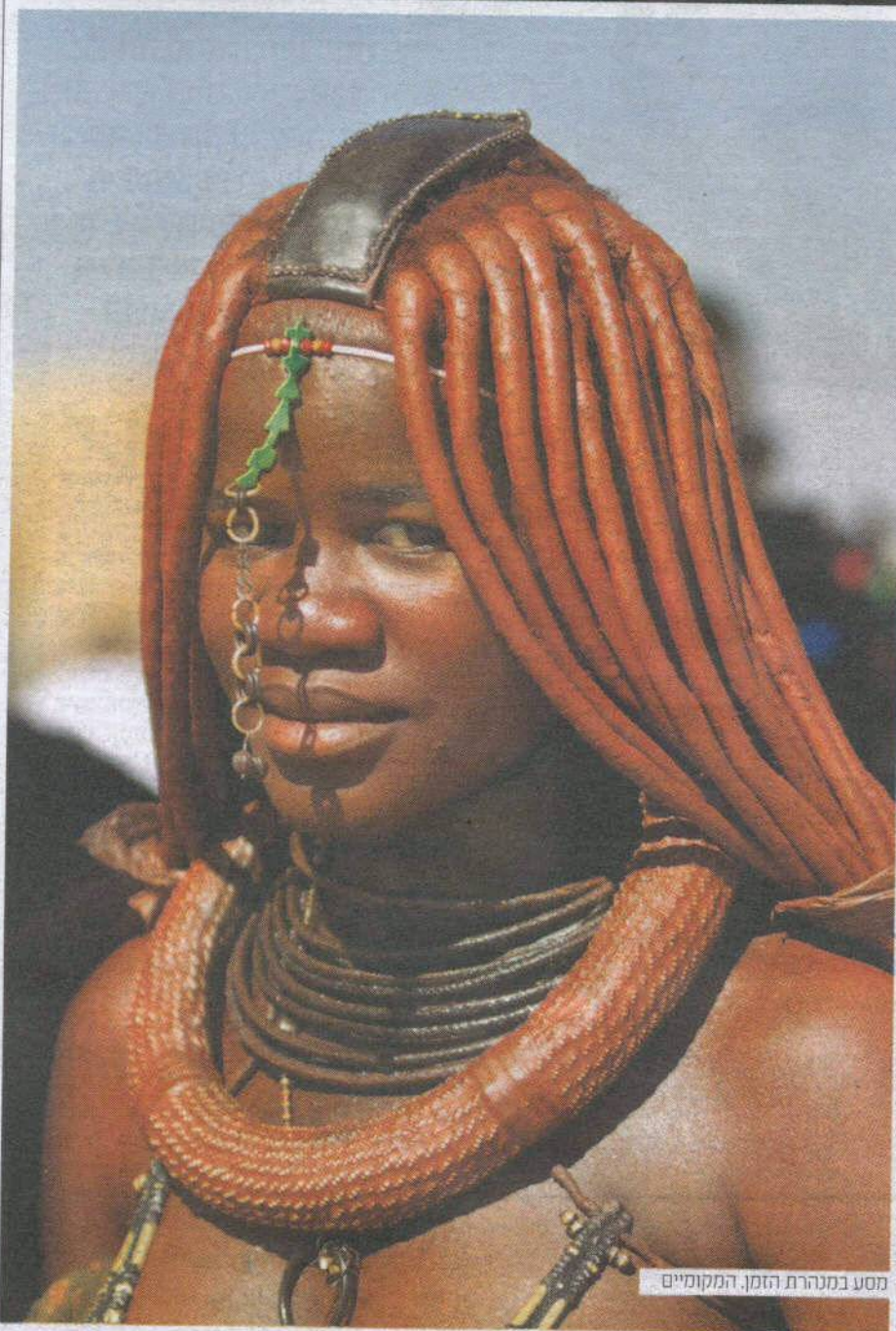
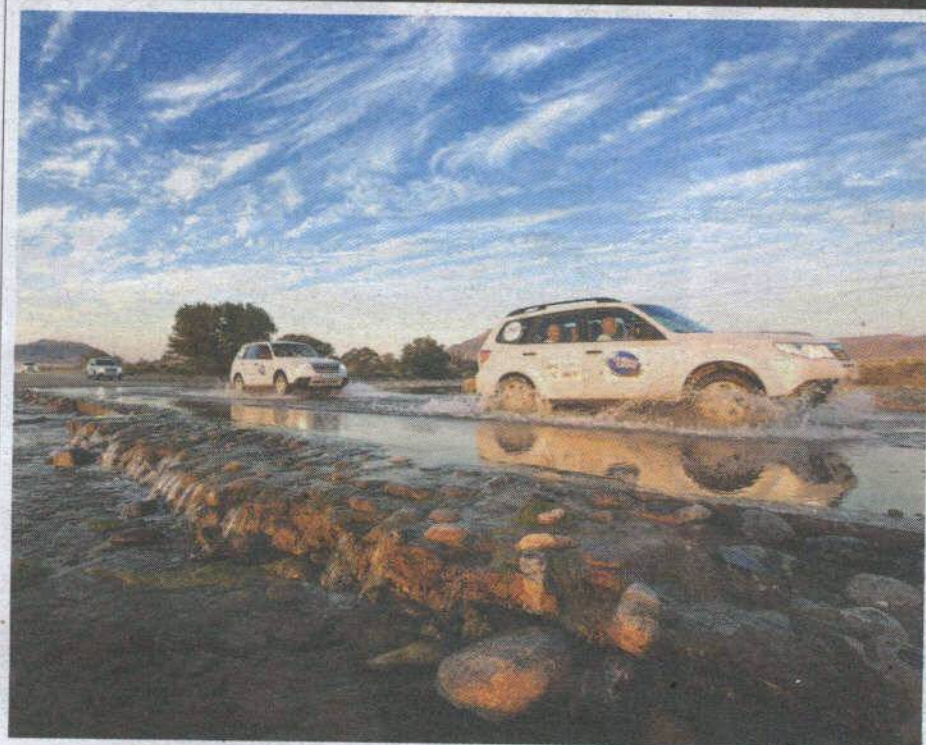
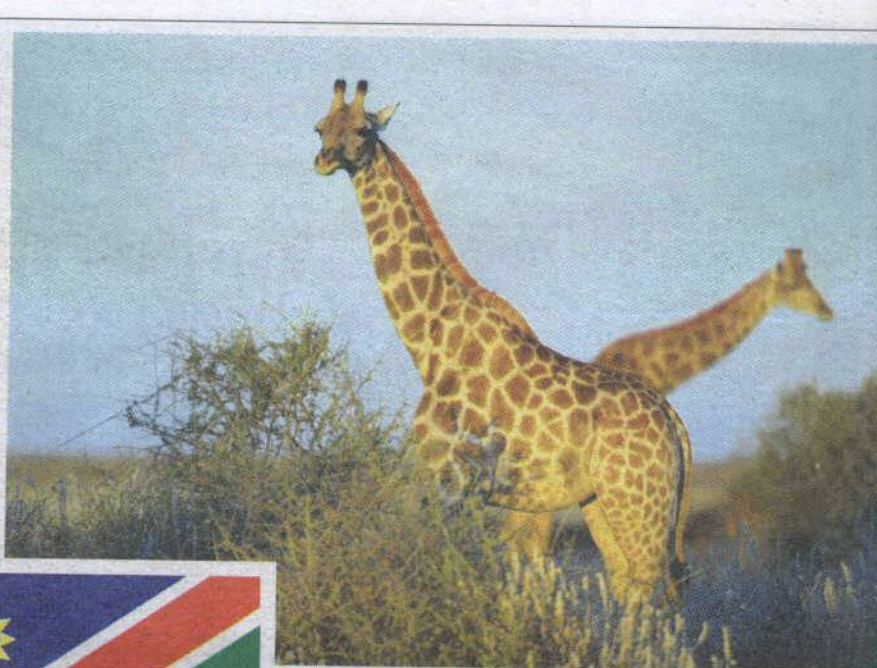
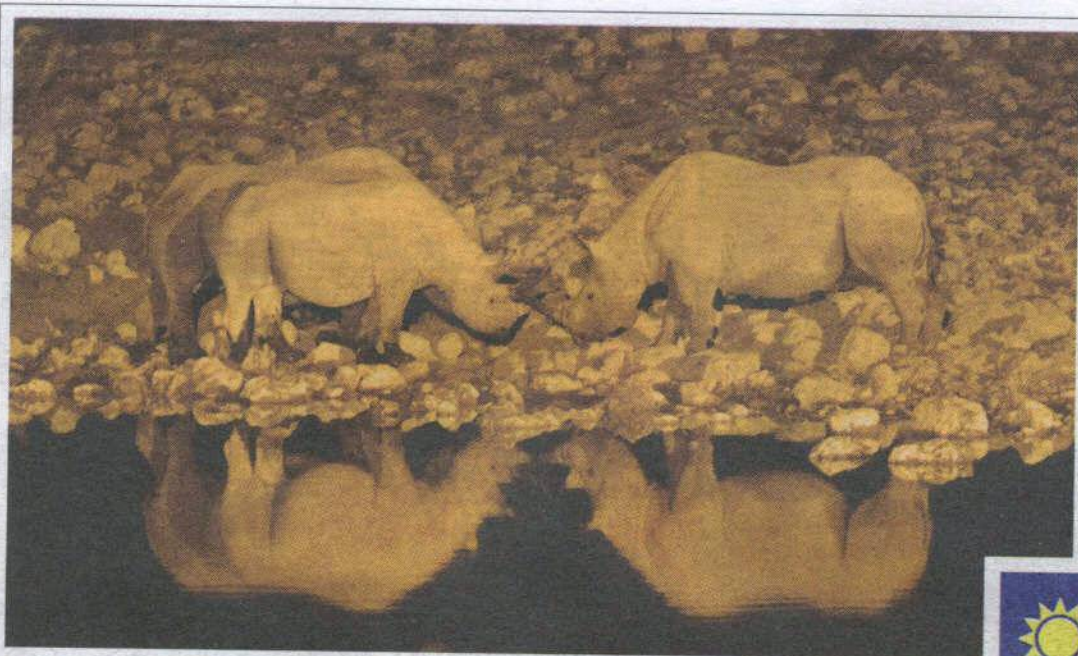

מלך המדבר

קובי עוז מראשל"צ פתר חידות משונות באינטרנט וזכה בפרס לא שגרתי: מסע אתגרי של

"סובארו דרייב" בנמיביה ★ הוא פגש את אנשי הכפרים, ישן באוהל בקור של מינוס חמש מעלות,

ליטף כלבי ים ותיקן רדיאטור ב-35 דקות ★ "זאת חוויה מטלטלת, שמעבירה אותך משיא לשיא"

נסע במהרה הזמן המקומיים

נמיביה. תעודת זהות

נמיביה גובלת באנגולה
ובזמביה בצפון,
בבוטסואנה במזרח
ובדרום אפריקה בדרום
★ היא חולשת על שטח
של כ-824 אלף קמ"ר
★ האקלים מדברי, חם
ויבש ★ מספר תושבים:
2,147,585 איש ★ עיר
בירה: ווינדחוק
תמותת התינוקות עומדת
על 45.6 מקרי מוות לכל
1,000 תינוקות (בישראל,
לשם השוואה: 4.12 מקרי
מוות ל-1,000 תינוקות)
★ תוחלת חיים: נשים -
51.9 שנים, גברים: 52.5
שנים (בישראל: נשים
- 83 שנה, גברים - 79
שנה) ★ איידס: כ-180
אלף חולים (המהווים כ-
8 אחוזים מהאוכלוסייה,
מקום 31 בעולם) ★
קבוצות אתניות: שחורים
- 87.5 אחוז, לבנים - 6
אחוזים, מעורבים - 6.5
אחוזים ★ אחוזי בערות
מגיל 15 ומעלה: 85 אחוז
(בישראל: 3 אחוזים)

מאולתרים, בנשים חשופות שריים המניקות תוך
כרי הליכה וברועי העיזים.

עוז הצטרף למסע, אליו יצאו כ-60 איש. את הו
כיה של הרוויח ביושר, לאחר שניצח במשחק אינ
טרנטי של "סוכארו דרייב" בפייסבוק. התחרות
כללה כמה שלבים, בהם כתיבה ושאלות טריוויה
מתחכמות בלחץ של זמן.

למשל?

"הייתי צריך לאתר איך אומרים 'בוקר טוב'
בשפת הבאבאבו".

נו, איך?

"וואלהפו".

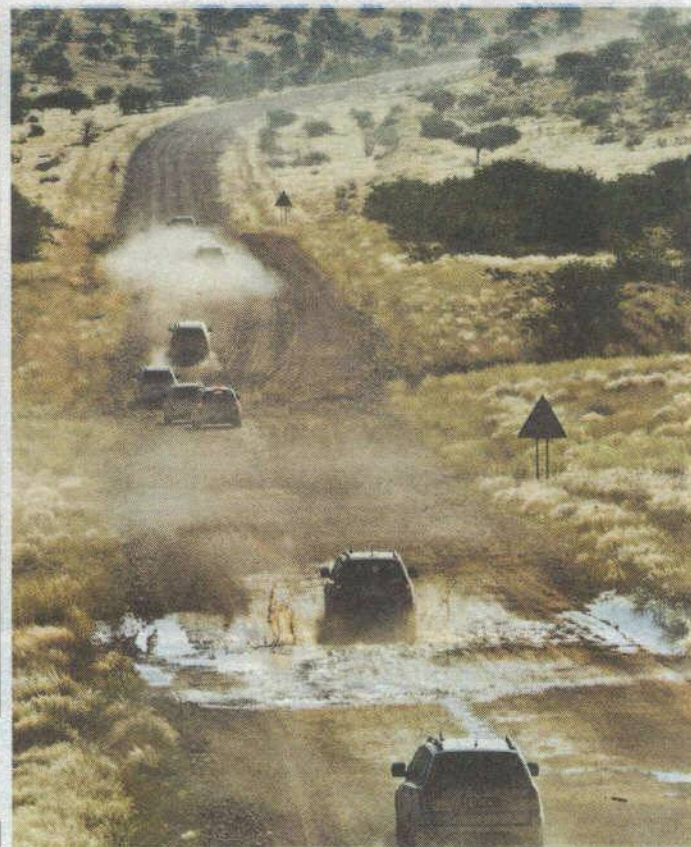
איך ידעת?

"הפכתי את כל האינטרנט בלחץ של זמן. בחצי
השעה הראשונה לא מצאתי כלום, אז התחלתי לחפש

מולך המדבר

נהיגה יומית של כ־10 שעות

לשחות עם כלבים

"אתה פוגש בתרבויות ובצורת חיים שונה מכל מה שאתה מכיר, החל מהתושבים עצמם, שמנסים להיות מערביים וכלה בשבטים, שאחוז הבערות אצלם גבוה מאוד"

"זה מסע לא קל, שמוציא מהאנשים המון אנרגיות ואמוציות. ישנו במשך שבעה לילות באוהלים, בתנאי שטח לא פשוטים. הלילות היו קרים מאוד והימים חמים מאוד"

והתחילה נזילת מים. הודענו בקשר למכונאי של הטיול והוא החליט לפזר את הנוסעים ביתר הרכבים. אנחנו בתוך השמורה וצריך להעביר את הרכב לכביש הראשי בגרירה, כי התברר שאין רדיאטור חלופי וצריך להיטס מיפן או משראלי. ביקשתי ממנהל הקבוצה לנסות לעשות תיקון דרך, והוא נתן לי ארבעים דקות. יחד עם שי פרץ ושי שקר, שניהם לוחמים ואנשי עשייה, ועם הירדע שלי כאיש חיל האוויר, התחלנו לפרק, לתקן ולהגיע. זה לקח בדיוק 35 דקות והרכב קם לתחייה. המכונאי שראה איך עבדנו פשוט לא האמין. ככה זה. ישראליים."

בנוסף לרגעים המאתגרים במסלולי המדבר, צבר עוז גם חוויות רטובות למדי. "באחד הימים הגענו לאוקיאנוס האטלנטי. יצאנו בהפלגה לאי שבו גיי דלו כלבי ים והקפטן של הסירה נתן אישור להיכנס למים. תוך דקה קפצתי למים של 12 מעלות. קור כלבים אמיתי. שחיתי עם כלבי הים, שבהתחלה פחדו והתרחקו, ולאט לאט התקרבו. הם חלקלקים ושמינים ויש להם פנים חמודים כמו של קוקר ספנייל, עם עיניים גדולות ומבט מלא הבעה. הקולות שהם משמיעים הם סוג של נביחה – יללה."

מה למדת על עצמך במסע?

"שאני לא כזה חזק בנושא הגעגועים לבית. ביום הראשון היה נחמד, ביום השני טוב וביום השלישי אתה פתאום מתחיל לחפש את התמונות של הילדים והאישה, ולהתגעגע ולרצות לחבק."

מו אותם. רצו לעשות לנו הצגת תכלית, והציגו בפנינו נערה בת 14, שיודעת אנגלית ושנחשבת ל'הכי חכמה'. פנינו אליה, דיברנו איתה, שאלנו אותה שאלות, ואתה קולט שהיא מאמינה שהיא במקום הכי גבוה שיש, והיא יודעת שמיערים אותה לגדולות, כשברור שאם היא תצא לעולם הגדול והמערבי, היא תבין את הפער העצום. למרות שהם מנסים לעשות מאמץ, יש להם דרך ארוכה מאוד."

איך היו החברים למסע?

"הרכב האוכלוסייה מאוד הטרוגני. מחבר'ה אחרי צבא ועד לגיל 74. היה שילוב טוב והייתה חברותא וזה היה מאוד יפה. זה מסע לא קל, שמוציא מהאנשים המון אנרגיות ואמוציות, אבל במקרה שלנו הכל זרם טוב וטבעי. ישנו במשך שבעה לילות באוהלים, בתי נאי שטח לא פשוטים. הלילות היו קרים מאוד והימים חמים מאוד."

נשמע לא לוקסוס. יותר כמו 'הישרדות'.

"כל יום הוא אתגר בפני עצמו, אבל בתוך ההתמודדות האתגרית והקשיים, מפנקים אותך עם ארוחות בוקר במקומות פסטורליים ועם דברים קטנים שעושים את ההבדל."

שיעור בפירוק רדיאטור

תקלות בלתי צפויות? "באחד הנחלים רכב אחד חטף אבן כרדיאטור

בתי מלון באפריקה והתקשרתי אליהם. בבית המלון הראשון לא ידעו. בשני אמרו לי את התשובה. ליתר ביטחון התקשרתי למלון שלישי, כדי להצליב את התשובה – וזה עבד."

בשלב האחרון בתחרות האינטרנטית, נדרש עוז לענות לשאלה בסגנון חמיצה, וגם כאן, בשילוב של אינטואיציה, רמזים וקמצוץ ויקיפדיה, מצא את התשובה הנכונה.

וכך, לפני שלושה שבועות, כשהוא חמוש בציוד הולם ובמצלמה, יצא עוז (39) למסע מרתק בנמיביה, המדינה בה חיים כשני מיליון תושבים, בשטח הגדול פי מאה משטח ממדינת ישראל."

פערים עצומים

את המסע, שנמשך 14 יום, מגדיר עוז כחוויה מטלטלת. "עברנו משיא לשיא לשיא. אתה פוגש בתרבויות ובצורת חיים שונה מכל מה שאתה מכיר, החל מהתושבים עצמם, שמנסים להיות מערביים וכלה בשבטים, שאחוז הבערות אצלם גבוה מאוד. אמנם בכתי הספר מנסים להקנות להם ערך תרבותי מסוים, אבל נראה שקורה להם מה שקרה לאינדיאנים בארה"ב, שתרבותם אותם ובו בזמן הכחידו את התרבות שלהם."

במהלך המסע הגיע עוז לכפרים של ההינדים בצ'פון נמיביה. "הגענו לבית ספר שבו מלמדים את הילדים אנגלית ומקצועות נוספים, שהם מאמינים שיקר"